olnud juba veri sulges lind
ja kolmantama päeval lendan
lind minema! ja laulnud kuku
kuku: Isa ja poeg kõnelenud
seda kodus: Aga vana moor
ei ole sõnagi lausunud, et to
ka sest midagi teab! Teisel
päeval kukunud lind tua
katuksе peal. Tule valja —
isakene kukku! Ma annan
sulle raud kübara kukku
Tule valja venna kene! ma
annan sulle karast kasuka
Tule välja õekene kuku ma
annan sulle kulda kee: „Kägu
laulnud ka emale Tule valja
emakene ma annan sulle jah-
wa kiwi: vana moor. lainud
suure röömuga et kõige suurema
kingi tuse saab! Kui ema õue läin
wis kan kägu kiwi kaela Ja ema sur
ära!

Üks kord elanud üks sepp oma
kolme pojaga! kes isast oliwad
ameti õppinud! Ja kõige noo-
rem olnud nende seast kõige
targem. Wahel jäänud to
suure aam ri pääle seisma
kui isa süs teda käskinud süs
annud to see suguse lopsu et
rana tükid lendanud. Üks
kord üelnud isa, olete minu-
leiba küll söönud Nüüd
peate ka ise omale leiba teeki-
ma. Ta annud neile veel ühe
nua, ja lubanud veel nende
iga üheb ühe tominga is tu-
tada, aga kui keegi naru
kaela moodi taga si tubb!
Sus tahan mina selle peale
tominga katki peksa. Pojad
läinud ühest suurest metsast
läbi! „ —